

NIEUWSBRIEF

INHOUD

Van het bestuur	1
Uitbreiding 6 ^e kamer Hospice Zutphen ...	2
Van de coördinatoren	4
Bedside singers Zutphen	4
Presentatie bij u	5
Nieuwe zorgvrijwilligers gezocht	5
Appeltaart zonder roomboter, onbestaanbaar!	6
Steun het hospice	6
Omi	7
Stichting vrienden van het hospice	8

Van het bestuur

Jaarlijks spreken we onze dank uit aan onze vrijwilligers die ons hospice, hét hospice maken. Voortdurende bewondering en respect voor inzet, aandacht en inlevingsvermogen zijn onder andere de redenen hiervoor.

Thans is er aanleiding voor een extra woord van dank voor de flexibiliteit die wordt getoond in de huidige fase van het bestaan van Hospice Zutphen. Vlekkeloos heeft er een verhuizing plaatsgevonden van onze thuislocatie aan de Thorbeckesingel naar onze tijdelijke locatie in de vleugel van GGNet bij het ziekenhuis Gelre Zutphen. Fantastisch hoe alles weer is opgepakt en onze gasten zonder noemenswaardige hinder weer voortreffelijk worden verzorgd in een tot een gezellig huis omgetoverde plek. Vol vertrouwen kijken we uit naar onze terugverhuizing in januari 2026 waar we dan in een vernieuwd huis in totaal 6 gastenkamers zullen hebben. Wij vertrouwen dan nog beter te zijn geoutilleerd om onze gasten alle zorg te kunnen bieden.

Fysiek is onze organisatie dan voorbereid op de toekomst. Voor een goede toekomst is er natuurlijk veel meer nodig dan een gebouw en een goede organisatie. De ontwikkelingen rondom de palliatieve zorg in het algemeen, en hospicezorg specifiek, kennen veel onzekerheden ten aanzien van de toekomstige inrichting van het palliatieve terminale zorg-veld. Discussies worden gevoerd over thema's als aanmelding en triage, toegangscriteria, differentiatie en bekostiging.

Ondertussen werken wij gewoon door, zoals u ook in deze nieuwsbrief kunt lezen en zullen wij ook onze flexibiliteit tonen ter continuering van deze zo belangrijke hospicezorg.

Jan Bouwman, voorzitter hospice Zutphen

Hospice Zutphen
Thorbeckesingel 2
7204 KS Zutphen
0575 566 333

info@hospice-zutphen.nl
www.hospice-zutphen.nl

UITBREIDING 6^E KAMER HOSPICE ZUTPHEN

Demografische en maatschappelijke ontwikkelingen en bestaande wachtlijsten voor het hospice hebben het bestuur doen besluiten om het hospice uit te breiden met een zesde kamer. Dat blijkt binnen het bestaande gebouw qua oppervlakte en indeling te kunnen. Meerdere scenario's zijn de revue gepasseerd en met alle vrijwilligers besproken. Naast een extra kamer was het ook tijd voor een grondig onderhoud van het gebouw waardoor het hospice gaat voldoen aan de duurzaamheidseisen.

Omdat we het ons financieel niet kunnen permitteren meerdere maanden de deuren te sluiten zijn we op zoek gegaan naar een tijdelijke locatie, die we hebben gevonden bij GGNet in Zutphen. Na maanden van plannen maken en van voorbereiding, zijn we half augustus naar onze tijdelijke locatie verhuisd aan de den Elterweg 75 in Zutphen. Ook in onze tijdelijke locatie zijn we erin geslaagd om de sfeer die bij ons hospice hoort, te creëren.

Den Elterweg

Thorbeckesingel

Ondertussen wordt ons hospice aan de Thorbeckesingel ingrijpend gerenoveerd én uitgebreid met een 6e kamer. En wanneer je gaat renoveren, begin je met slopen en dat is goed te zien op de foto's. Inmiddels is het opbouwen al gestart. Een nieuwe ondervloer is gelegd en de contouren van de nieuwe indeling worden langzaam zichtbaar.

Ook zijn de voorbereidingen in volle gang om de tuin her in te richten. De fietsenstalling wordt verplaatst en er komt een tuinhuis.

Kortom in januari 2026 gaan we weer terug naar ons hospice dat dan klaar is voor de toekomst.

VAN DE COÖRDINATOREN

Vanuit het tijdelijke hospice aan Den Elterweg een bericht van ons. De verhuizing en verbouwing kan gevolgd worden op: www.linkedin.com/company/hospice-zutphen-2024/ waar we inmiddels al 223 volgers hebben.

Alle voorkomende werkzaamheden die in het hospice nodig zijn, gaan hier gewoon weer door. Zo ook het starten van nieuwe aspirant zorgvrijwilligers die nu zijn begonnen met de introductie cursus, gegeven door de VPTZ (Vrijwilligers Palliatieve Terminal Zorg). Ze worden door hun buddy wegwijs gemaakt in het hospice.

De verschillende werkgroepen zijn ook weer van start gegaan en we zijn bezig met de voorbereidingen van de jaarlijkse herdenking, de verwendag en ook al met kerst vieren op de tijdelijke locatie.

Hartelijke groeten,
Peter & Annelies

BEDSIDE SINGERS ZUTPHEN

- Door Herman Bijenhof -

“Wij zingen voor de ziel op reis”

Dat staat op hun website. En als je erbij bent dan is het ook echt zo. Met hun zang vol passie waan je je even tussen hemel en aarde.

Optreden

Recent mocht ik bij een paar korte optredens aanwezig zijn. Vier vrouwen van de BedSide Singers (BSS) kwamen aan op het hospice toen er net iemand was overleden. Ze wilden eerst even inzingen en trokken zich terug op de zogenaamde ‘slaapwacht kamer’. Dat inzingen hoort bij de rituelen om de dagelijkse dingen achter je te laten en om ‘schoon’ met je hele hart te kunnen zingen.

Zacht vierstemmig zingend, haast neuriënd, kwamen ze vervolgens de trap af en gingen naar de rode kamer. De situatie aldaar opnemende, besloten ze op de gang te blijven en de deur wijd open te doen. Vervolgens vulde de kamer zich met lieflijke zang. De slapende gast op kamer rood reageerde wat. Zijn hand werd vastgehouden en rustig liet hij het over zich heen komen. Twee bezoekers luisterden ontroerd. Eveneens later, op kamer blauw, was de reactie op de zang - ook van het bezoek - emotioneel.

Achtergrond

Eén van de vier vrouwen vertelt: “Bedside Singers is een landelijke organisatie en is ooit opgericht door Petrie Akkerman. Wij zingen voor mensen in het laatste stukje van hun leven. En het repertoire is door BSS ontwikkeld en aangereikt”. Maar verzoeknummers zijn ook mogelijk. “Eén van de zangeressen is net een jukebox” zeggen

de anderen, “je gooit er een kwartje in en de gekozen muziek komt eruit.”

Maar ze zingen altijd zacht, omhuld met aandacht bij de toegezongene en bij zichzelf.

Ze zingen naast 1 keer per maand in het hospice ook in verpleeghuizen/verzorgingshuizen en, op verzoek, thuis. Bovendien zingen ze bij de herdenking van de overledenen (in het hospice), jaarlijks in oktober.

Oefenen doet de groep elke 14 dagen, wisselend bij iemand thuis. Hun favoriete liederen zijn ‘Ik ben een boom’, ‘Durme, Dobru noc’ en ‘Als alles duister is’.

Ze zingen per keer met ongeveer vier personen waarvan er 1 de anker is. In totaal is de groep op het ogenblik met zijn negenen waarvan 1 man. Meer mannen zijn van harte welkom. Tot slot zeggen ze nogmaals “wij zingen voor de ziel op reis, één van de twee heilige momenten van het leven. Wij doen het graag, want we geven graag en het geeft ons een warm gevoel.” ■

PRESENTATIE BIJ U

Hospice Zutphen is een 'bijna zoals thuis huis', voor mensen die in de laatste fase van hun leven zijn. De meeste mensen hebben de wens om thuis te sterven. Helaas is dat niet voor iedereen mogelijk. Vaak blijkt dat de zorg zo intensief is, dat dit te belastend wordt voor mantelzorgers. Regelmatig horen wij van mensen die bij ons verblijven en van hun naasten: "hadden we maar eerder geweten van het bestaan en de mogelijkheden van het hospice."

Bij ons is altijd liefdevolle, deskundige zorg beschikbaar. Doordat wij een aantal belastende zorgtaken uit handen kunnen nemen, ontstaat er weer echte tijd voor elkaar en voor de dingen die in deze fase echt belangrijk zijn.

Te vaak horen wij over onbekendheid met ons werk en de mogelijkheden. Daarom vertellen wij graag over ons hospice en wat wij voor mensen kunnen betekenen.

Wij kunnen voor u een boeiende presentatie verzorgen. Wij hebben de beschikking over een foto/film reportage en enkele vrijwilligers vertellen daarbij hun persoonlijke verhaal en ervaringen. Voor u een mooie invulling, voor ons een goede gelegenheid om ons werk breder onder de aandacht te brengen.

Mocht u geïnteresseerd zijn of verdere vragen hebben dan kunt u contact opnemen met één van de coördinatoren Annelies of Peter.

Tel. 0575 566333

Mail: info@hospice-zutphen.nl

OP ZOEK NAAR EEN ZINVOLLE VRIJETIJDSBESTEDING?

Hospice Zutphen is een klein en huiselijk hospice dat ruimte biedt aan mensen in de laatste fase van hun leven. Het biedt hen een 'bijna-zoals-thuis' situatie waarin liefdevolle zorg en ondersteuning geboden wordt die bij hen past en recht doet aan hun wensen. Voor familie en mantelzorgers blijft er alle ruimte om daar zelf een aandeel in te houden en het geeft hen de mogelijkheid om in alle rust, aandacht voor elkaar te hebben. Het hospice is er voor terminaal zieke mensen, ongeacht hun levensovertuiging, maatschappelijke achtergrond of financiële draagkracht.

Wat doet een zorgvrijwilliger?

Zorgvrijwilligers nemen de dagelijkse zorg voor de gasten op zich. Daarbij moet je denken aan persoonlijke zorg, zoals hulp bij het wassen, aankleden en toiletgang. Maar ook een praatje maken, voorlezen, een spelletje doen of waken bij stervende gasten behoren tot de werkzaamheden. Daarnaast is het team zorgvrijwilligers verantwoordelijk voor het eten en drinken van de gasten, ontvang je het bezoek van de gasten en houd je het huis netjes (voor de schoonmaak zijn vaste medewerkers in dienst). Ook voor de naasten van onze gasten is veel aandacht en tijd en zo nodig bied je hen een luisterend oor.

Wij zoeken betrokken mensen die:

- zich dienstbaar en respectvol op kunnen stellen,
- bereid zijn om de handen uit de mouwen te steken,
- een goede balans hebben tussen afstand en nabijheid,
- twee dagdelen per week beschikbaar zijn, waaronder een enkele keer ook een nacht (slaapdienst).

Een achtergrond in de gezondheidszorg is niet nodig.

Wij bieden:

- ongelofelijk mooi vrijwilligerswerk,
- een team van fijne collega's,
- de kans om nieuwe dingen te leren door middel van een gedegen basistraining,
- begeleiding door coördinator en verpleegkundige,
- inspirerende themabijeenkomsten,
- supervisie,
- een jaarlijkse Verwendag voor vrijwilligers.

Informatiebijeenkomst

Er is regelmatig een informatiebijeenkomst voor mensen die overwegen als (zorg)vrijwilliger aan de slag te gaan. Tijdens de bijeenkomst wordt een film getoond over het hospice Zutphen en een zorgvrijwilliger vertelt over het werken in het hospice. Uiteraard is er ruimte voor vragen. U dient zich telefonisch aan te melden via de coördinator Peter Buskermolen: 0575 566 333. De bijeenkomst is voor iedere belangstellende. Indien u overweegt zorgvrijwilliger te worden, wilt u dat dan svp vermelden.

APPELTAART ZONDER ROOMBOTER, ONBESTAANBAAR!

Een gesprek met oud bestuurslid Anneke Parent

- Door Alja Boer -

Met een drankje zitten we in de schaduw op het terras bij kasteel Vorden. Anneke stopte op 1 juni jl. met het bestuurslidmaatschap van het hospice, haar termijn van 6 jaar zat erop. Ze kijkt terug op een mooie maar ook af en toe bewogen tijd in het hospice. Anneke had in het bestuur aanvankelijk de portefeuille PR & Communicatie. Niet zo gek want in één van haar recente banen was ze docent voorlichtingskunde en communicatie. Maar haar hart lag toch meer bij management en personele aangelegenheden waardoor ze in 2021 de portefeuille HRM op zich nam. Ook was Anneke een aantal jaren lid van het bestuur van de St. Vrienden van het hospice en daarmee de linking pin tussen beide besturen.

Anneke vertelt dat haar vader al weer lang geleden thuis is gestorven en dat de weg ernaartoe voor zowel haar vader als het hele gezin op een hele fijne, warme en mooie manier is verlopen. Dat heeft haar doen beseffen hoe belangrijk een fijne plek om te sterven is voor iedereen die daarmee te maken heeft. Toen zij dan ook de vacature zag voor het lidmaatschap van het bestuur, hoefde zij er niet lang over na te denken. Vervolgens heeft zij als bestuurslid zelf in de afgelopen jaren meerdere keren de regie gevoerd over sollicitatieprocedures die binnen het hospice aan de orde waren. Dit

betroef zowel de benoeming van nieuwe coördinatoren als de benoeming van nieuwe bestuursleden. Veel tijd ging zitten in het plannen en voeren van de gesprekken met kandidaten en het komen tot een gedragen besluit. Daarnaast voerde Anneke, samen met de voorzitter van het bestuur, de functioneringsgesprekken met de coördinatoren en begeleidde zij hen daar waar nodig.

Een intensieve periode speelde zich af rond het onvrijwillig vertrek van een zorgvrijwilliger. Het proces bracht binnen het hospice veel onrust met zich mee en het toenmalige bestuurslid met de portefeuille HRM, Hilda de Bruin en Anneke vonden het heel belangrijk dat alle betrokkenen meegenomen werden in het juiste verhaal zodat er geen verkeerde beeldvorming ontstond. Ook de corona periode had een grote impact; natuurlijk op het werk van alle vrijwilligers in het hospice, maar ook op het contact tussen bestuur, coördinatoren en vrijwilligers, dat niet meer fysiek kon plaatsvinden. En voor een 'HRM persoon' is dat zeker niet prettig. Anneke heeft de intervisie tussen de zorgvrijwilligers altijd heel belangrijk gevonden en heeft zich ervoor ingespannen om daartoe een begeleidster in huis te halen die perfect past bij de cultuur en werkwijze van het hospice. Dat Anneke daarin geslaagd is blijkt wel uit de enthousiaste geluiden van de vrijwilligers

over de huidige begeleidster Saartje van den Heuvel.

Als ik Anneke vraag welke wens ze graag mee zou willen geven aan het hospice, krijgen we een gesprek over respect, veiligheid en waardering. Ze vindt het van groot belang dat iedereen die zich inzet voor het hospice, in welke functie dan ook, zich gerespecteerd en veilig voelt en het gevoel heeft de ruimte te krijgen om zichzelf te kunnen zijn. "Naar de gasten toe vinden we het vanzelfsprekend en realiseren we ons allemaal enorm goed dat het enige dat telt is de wens van de gast. En hoewel we natuurlijk werkafspraken kennen en er bepaalde regels zijn, zou het heel mooi zijn wanneer we als medewerkers onderling ook uitstralen dat iedereen er in zijn/haar eigenheid mag zijn en mag handelen op een wijze die bij hem/haar past".

Anneke heeft twee zoons en inmiddels drie kleinkinderen en woont in een huis op het platteland met ezels, ganzen, parelhoenders, schildpadden en katten, dus ze gaat zich zonder het hospice heus niet vervelen! Oh ja, en appeltaart zonder roomboter, dat kan echt niet! ■

STEUN HET HOSPICE

De zorg die in het hospice wordt gegeven, brengt veel kosten met zich mee. Gelukkig is er financiering door overheid en zorgverzekeringen. Daarnaast zijn er aanvullende financiën noodzakelijk om het comfort van de gasten zo aangenaam mogelijk te maken. Uw steun is daarom van harte welkom. Als u een financiële bijdrage wilt leveren is het goed te weten dat de Vriendenstichting een algemeen nut beogende instelling (ANBI) is. Het betekent voor u, dat een donatie, gift of schenking aan de stichting onder voorwaarden fiscaal aftrekbaar is (zie www.anbi.nl). Voor de ANBI-stichting betekent het dat er geen belasting verschuldigd is over de ontvangen donatie, gift, schenking of erfstelling.

EENMALIGE GIFT

Natuurlijk is een eenmalige gift ook van harte welkom. Ons rekeningnummer is **NL 22 ABNA 0513 679 960**.

De jongen miste haar. Elke dag als hij naar school ging, fietste hij langs het kleine witte huisje met de groene luiken. Hij maakte met opzet een omweg om erlangs te kunnen fietsen. De luiken waren nu weer open. Ze waren een tijd dicht geweest, toen ze in de kamer had gelegen. Dan bleef het koeler in huis, en omi vond het fijn om in het donker te liggen, had ze gezegd. Hij dacht vaak aan die laatste weken toen hij naast haar bed had gezeten en haar hand had vastgehouden. Jongen, het komt goed met jou, had ze op een keer gezegd. Je moeder is er niet meer, maar vertrouw erop, er zullen altijd mensen zijn die om je geven. En als ik er straks niet meer ben, dan blijft toch iets van ons in jouw hart. Geloof me maar. De jongen had dat fijn gevonden, als ze dat zei. Maar tegelijkertijd had hij dan ook bijna moeten huilen.

Nu was ze er niet meer. Naarmate de dagen verstreken, werd de tuin wilder, zag de jongen. Zijn vader had geen tijd en hield ook niet zo van tuinieren. De jongen had vaak met omi in de tuin gestaan. Dan wees ze hem de bloemen en insecten en noemde de verschillende namen. Zoveel rijkdom in zo'n klein tuintje, zei omi dan. Dan lichtte ze helemaal op.

Opeens stond er een bord 'te koop' in de tuin. De jongen schrok ervan, hij wist het niet. Zijn vader had het te druk met zoveel dingen. De jongen voelde een steek in zijn hart. En weer later was het bord weg en stond er een man de luiken te schuren toen hij 's morgens langs het huis fietste. Hij kende de man niet. De man groette hem, maar de jongen zei niets terug. De weken erna vermeed hij het huisje van omi, dat nu niet meer van omi was, maar van een vreemde man. Hij voelde woede in zich opkomen als hij eraan dacht dat die man onbekommerd de luiken stond te schuren, alsof het huis nooit van omi was geweest, maar altijd van hem. En zo ging de tijd voorbij. De zomer en de herfst en de winter. En nog steeds fietste de jongen niet meer langs het huisje van omi.

Maar op een vroege voorjaarsmorgen, hij wist niet waarom, leek zijn fiets gewoon weer de slinger te gaan maken die hij al die weken na omi's overlijden gemaakt had en merkte de jongen dat hij alweer in de straat was, waar haar huisje stond. De luiken waren nog steeds groen, maar ze glansden nu in de vroege voorjaarszon. De man had zijn werk goed gedaan, dacht de jongen bij zichzelf. Hij was een beetje verbaasd over die gedachte. Eerder was hij zo boos geweest. In de tuin bloeiden

bollen, veel meer dan omi had geplant. De jongen stapte van zijn fiets en keek naar het huis. Hij begreep niet waarom, maar hij voelde een onweerstaanbare neiging om aan te bellen. Voor hij het wist stond hij op de stoep en hoorde de bel in de gang klinken. Hij hoorde een langzame slof naar de deur. De man deed open en keek hem belangstellend aan. "Wie ben jij?", vroeg hij.

De jongen had er niet over nagedacht wat hij moest zeggen. Hij begon te stotteren: mijn, mijn omi....., dit is haar huis, ik weet niet.....De jongen staaarde naar de stoep. De bakstenen lagen er nog hetzelfde bij. Er zat een verfspat op, groen, vlakbij zijn rechterschoen. "O", zei de man vriendelijk, ben jij de kleinzoon van mevrouw van Heijningen. "Kom binnen, dan kun je zien hoe het hier geworden is". De jongen voelde zich een beetje angstig. Wat als het er nu helemaal anders uitzag? Maar zijn nieuwsgierigheid was groter dan zijn angst, dus liep hij achter de man aan, de kamer in. De man haalde een glas water voor de jongen. Eerst durfde hij nauwelijks rond te kijken, maar weer won zijn nieuwsgierigheid het van zijn angst. Zijn ogen wandelden door de kamer. Onder zijn schoenen lag het roodbruine kleed nog, met de versleten plekken in het midden. Toen de jongen opkeek, zag hij Omi's stoel nog staan! Recht tegenover hem. In de vensterbank stonden geen planten meer. De man kwam terug en ging in Omi's stoel zitten. De jongen voelde plotseling een grote woede in zich opkomen. Wat dacht die man wel, dat hij zomaar in die stoel ging zitten. Die stoel waarin Omi hem zoveel verhalen had verteld, over vroeger, over opa, over het land ver weg waar zij met zijn vader hadden gewoond. Over zijn moeder toen ze met zijn vader ging. De beelden tuimelden opeens over elkaar heen in zijn hoofd.

"Jij hebt vast een hele lieve oma gehad", zei de man. Ze hield van bloemen en planten, denk ik. De jongen durfde niet op te kijken, zo'n wildeboel was het in zijn hoofd. Hij was bang dat de man het zou zien. Maar iets in de stem van de man raakte hem. Zijn vriendelijkheid, net als van omi. Het was even stil. En zonder dat hij wist hoe het kwam, ging zijn mond vanzelf open en vloeiende een hele woordenstroom uit zijn mond, over zijn lijf, over het tapijt, door het hele huis. Hij kon het niet meer tegenhouden. Hoe boos hij was op de man die in haar stoel was gaan zitten, hoe boos hij was op zijn vader, die niet had verteld dat het huis verkocht zou worden. Hoe

fijn het was geweest in de tuin met omi, die hem alle namen van de planten en de insecten had geleerd. Hoe erg het was toen ze op het laatst niet meer kon praten en hij alleen maar haar hand kon vasthouden, naast het bed bij het raam, met de luiken dicht. Hoe erg hij haar miste, zijn omi.

Toen de woordenstroom eindelijk opgedroogd was, was het een hele poos stil. De jongen hoorde de klok tikken. Ergens zoemde een vlieg tegen de ramen. "Wacht hier maar even", zei de man, "ik heb iets voor je". De man slofte de kamer uit. De jongen hoorde zijn voetstappen in de gang en hoe ze tree voor tree de trap op gingen. Die ene tree die kraakte, de ene na laatste voor je boven was. De man kwam terug met iets dat in een theedoek zat gerold. Hij gaf het aan de jongen. "Dit heb ik gevonden in de badkamer, achter een kastje", zei hij. "Ik had het aan je vader willen geven, maar het is er nog niet van gekomen". De jongen voelde iets hards onder de stof van de theedoek. Geen theedoek van omi, dacht hij bij zichzelf. In de theedoek zat haar handspiegel. De jongen had vaak gezien hoe ze daarmee in de grote badkamerspiegel had gekeken of haar knotje wel goed zat. Dan had ze de uitstekende spelden erin geduwd. "Zit het goed zo?" had ze dan gevraagd terwijl ze zich glimlachend had omgedraaid naar hem toe. Dan twinkelden haar ogen en leek ze net een meisje. De jongen draaide de spiegel om. Drie letters stonden er met krullen in gegraveerd: H, D, H. Henriëtte Delphine van Heijningen.

"Jij lijkt vast wel een beetje op je oma", zei de man. "Misschien lacht ze in de spiegel af en toe tegen je". De jongen borg de spiegel zorgvuldig op in de theedoek en stond op. "Dank u wel", zei hij, nauwelijks verstaanbaar. "Je mag altijd terugkomen", zei de man. De jongen drukte de spiegel zonder het te beseffen tegen zijn hart. Daarna stopte hij hem in zijn schoeltas en liep naar de voordeur. Op het tuinpad, vlak voor het hekje, draaide hij zich om en stak zijn hand op. De man stond in de voordeur en stak zijn hand ook op. Toen fietste de jongen met een licht gemoed weg. ■

STICHTING VRIENDEN VAN HET HOSPICE ZUTPHEN

Afscheid en welkom

In juli hebben we de bestuursleden Marlies Snijders en Yvonne Besselink uitgezwaard. Voor beiden zat de maximale zittingstermijn erop. Ze hebben zich vele jaren ingezet als bestuurslid van de Vrienden. Laatstelijk Marlies als voorzitter en Yvonne als secretaris. We gaan hun inzet missen, maar zijn blij dat we twee nieuwe bestuursleden kunnen verwelkomen. Liedewij de Ruijter de Wildt als secretaris en Judith Heyliger als algemeen bestuurslid. Beiden stellen zichzelf voor:

"Mijn naam is Liedewij de Ruijter de Wildt. Ik werk als bestuurssecretaris in het primair onderwijs en daarnaast als extern vertrouwenspersoon en voorzitter van klachtencommissies. Sinds juni ben ik secretaris van het bestuur van de Stichting Vrienden van het Hospice Zutphen. Ik vind goede zorg heel belangrijk. Voor mensen in het algemeen, maar door persoonlijke ervaring in het bijzonder voor mensen die zich in hun laatste levensfase bevinden. Ik heb als naaste mogen ervaren dat een hospice deze zorg op intieme en liefdevolle wijze kan bieden en vervul daarom met veel plezier deze nieuwe rol binnen de Stichting Vrienden."

"Dag allemaal, ik ben Judith Heyliger, woonachtig in Warnsveld, en sinds enkele maanden toegetreden tot het bestuur van de Stichting Vrienden van het Hospice Zutphen (algemeen lid). Ik ben bestuurskundige en werk momenteel als manager van het team HR en het team Sociaal consulenten bij de gemeente Bronckhorst. Van nabij heb ik ervaren hoe belangrijk en waardevol een plek in een hospice kan zijn en de hartverwarmende zorg en ondersteuning die er wordt geboden. Omdat ik het belangrijk vind om bij te dragen aan de samenleving waar ik zelf onderdeel van uit maak heb ik gesolliciteerd naar deze functie. Inmiddels al een warm welkom gehad en ik kijk uit naar een fijne samenwerking met iedereen die het hospice een warm hart toedraagt."

Samenstelling bestuur (v.l.n.r.)

Frank Hendriks - penningmeester
Judith Heyliger - algemeen bestuurslid
Jos Andeweg - algemeen bestuurslid
André Scheltes - voorzitter
Liedewij de Ruijter de Wildt - secretaris

Roparun

In juni mochten we bij de feestelijke tiende doorkomst van de directeur van de Roparun Lesly Wolters een cheque in ontvangst nemen van € 5000. Omdat het om een jubileum ging stonden we met een kraam tegenover het podium. Samen met het Hospice Buurtzorghuis Warnsveld en onze 'vrienden' van de Wensambulance Oost-Nederland.

Tenslotte hoop ik, nu als trotse voorzitter, niet alleen op een fantastische samenwerking met het nieuwe bestuur van de Vrienden maar ook met het bestuur van het Hospice.

André Scheltes

WORD VRIEND

Als u ons een warm hart toedraagt, kunt u ons op twee manieren steunen; met een eenmalige gift of u kunt Vriend worden van de Stichting Vrienden van het Hospice Zutphen voor een bedrag van minimaal € 20,00 per jaar.

De stichting is door de belastingdienst aangewezen als een instelling die uw gift of donatie belastingvrij mag ontvangen. U kunt daardoor onder bepaalde voorwaarden het door u geschonken bedrag als aftrekpost opvoeren in uw aangifte inkomstenbelasting van dat jaar. Een legaat kan vrij van schenkingsrecht gegeven worden (ANBI regeling).

**Meer informatie vindt u op:
www.hospice-zutphen.nl/steun-het-hospice**